

ALTA PRECISIÓ

Fa unes poques setmanes, els lectors *d'El Punt* van rebre àmplia informació de la inauguració del remodelat *Espai Moma*. Un projecte ambiciós, pel qual han apostat fort, tant els seus promotors com –i cal felicitar-la per això– l'Administració autonòmica. Per inaugurar-la s'ha triat l'adaptació escènica del *Càndid* del Voltaire. Tot un manifest, sens dubte. I no sols pel que fa a la possible vigència als nostres dies del pensament filosòfic contingut a l'original (llegiu el programa de mà, ben explícit sobre això), sinó també pel que fa als aspectes purament teatrals: textos construïts amb rigor, posadas en escena intel·ligents i un treball actoral extremadament acurat. Qualitats totes elles que ja havíem pogut apreciar en altres propostes de Carles Alfaro, però que semblen ací –potser pel marc renovellat on es desenrotllen– molt potenciades.

Com que la manca d'espai no em permet d'estendre'm en aquests aspectes com jo voldria, em limitaré a destacar-hi alguns trets particularment reeixits: la versió de Joaquín Hinojosa, que si bé no esgota ni de lluny totes les potencialitats de l'original, té el gran encert de no emmascarar en cap moment el llenguatge narratiu de l'original; l'escenografia (de Jaume Policarpo i el mateix Alfaro) amb el teatre d'ombres com a explícit homenatge a l'estètica divuitesca; la música de Joan Cerveró... I, sobretot, el treball dels actors: Nacho Fresneda (omnipresent narrador), Juli Disla, Álvaro Báguena, Cristina Plazas, Esther Bosque, Cristina Fenollar, Manuel Puchades i Carles Sanjaime, capaços tant de crear escenes de conjunt com de llançar-se a *relacions* en la millor tradició dels *morceaux de bravoure* (Cristina Fenollar al final de la primera part). I és que, al darrere de tot, hi ha un treball d'alta precisió. I, al davant, uns resultats que només eren possible d'obtenir amb molta intel·ligència... i moltes hores de treball.